

Beleidsregels Bijzondere Bijstand 2015

Burgemeester en wethouders van de gemeente Hof van Twente;

gelet op het bepaalde in de Participatiewet;

gelet op titel 4.3 van de Algemene wet bestuursrecht;

besluiten:

vast te stellen de navolgende BELEIDSREGELS VOOR DE VERLENING VAN BIJSTAND IN BIJZONDERE NOODZAKELIJKE KOSTEN VAN HET BESTAAN.

Artikel 1 Algemeen

1. Als bijzondere bijstand wordt aangemerkt de bijstand die wordt verstrekt indien bijzondere omstandigheden in het individuele geval leiden tot noodzakelijke kosten van het bestaan waarin de algemene bijstand niet voorziet en die de aanwezige draagkracht te boven gaan.
2. Bijzondere bijstand wordt verleend met inachtneming van het bepaalde in de Participatiewet.
3. Indien bijzondere omstandigheden in het individuele geval daartoe aanleiding geven, wordt de bijstand vastgesteld in afwijking van deze beleidsregels.
4. In die gevallen waar deze beleidsregels geen of onvoldoende uitkomst bieden kan de bijstand zonedig vastgesteld volgens de richtlijnen in het handboek van Schulinck.
5. Bijzondere bijstand kan qua hoogte en duur beperkt worden zulks ter beoordeling aan het college.

Artikel 2 Kosten van medische en sociale voorzieningen

1. Bijzondere bijstand in de noodzakelijke kosten van medische en/of sociale voorzieningen wordt verleend met inachtneming van het bepaalde in artikel 15 van de Participatiewet (inzake de voorliggende voorzieningen).
2. Voor de vaststelling van de noodzaak van kosten van medische voorzieningen kan een medisch advies ingewonnen worden indien de te verlenen bijstand naar verwachting een bedrag van € 1000,00 per jaar te boven gaat en de noodzakelijkheid niet op andere wijze is vast te stellen.
3. Inwoners van de gemeente met een inkomen tot 120% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm wordt de mogelijkheid geboden gebruik te maken van het collectieve Garantpakket van zorgverzekeraar Menzis.
4. De medische kosten worden in ieder geval noodzakelijk geacht als er een (gedeeltelijke) vergoeding voor deze kosten mogelijk is uit het aanvullende Garant Pakket van verzekeraar Menzis.
5. Een verzekering van het GarantVerzorgd 1 en GarantTandVerzorgd 1 bij Menzis en de daaruit voortvloeiende vergoedingen worden aangemerkt als een voorliggende voorziening. Indien de uitkeringsgerechtigde elders verzekerd is, wordt de vergoeding vanuit het (vergelijkbare) "laagste" aanvullende pakket, inclusief tandheerkunde, als voorliggende voorziening aangemerkt.

Artikel 3 Chronisch zieken en gehandicapten

1. Bijzondere bijstand voor kosten als gevolg van een chronische ziekte of handicap wordt verstrekt aan de aanvrager, die:
 - a. In 2013 en /of 2014 een bijdrage op grond van de CER/WTCG heeft ontvangen en wiens situatie ongewijzigd is of
 - b. langdurig gebruik maakt van thuiszorg of
 - c. gebruik maakt van een permanente WMO-voorziening of
 - d. anderszins aangemerkt kan worden als chronisch zieke of gehandicapte.
2. De hoogte van de bijstand wordt vastgesteld op basis van de feitelijk gemaakte kosten van een aanvullende verzekering en het in rekening gebrachte wettelijk eigen risico met een maximum van totaal € 750,00 per persoon per kalenderjaar.
3. De hoogte van de bijstand voor eigen bijdrage in de ziektekosten wordt afgestemd op het vergoedingenpakket maximaal aanvullend verzekerd exclusief tandartsverzekering.

Artikel 4 Huishoudens met kinderen tot 18 jaar

1. Bijzondere bijstand in de kosten van (schoolgaande) kinderen tot 18 jaar kan worden verstrekt voor noodzakelijke kosten die voortkomen uit het volgen van onderwijs of voor kosten van zwemonderwijs.

2. De kosten worden alleen vergoed als geen gebruik kan worden gemaakt van een voorliggende voorziening.

Artikel 5 Kosten van duurzame gebruiksgoederen

1. Indien voor de kosten van noodzakelijk duurzame gebruiksgoederen een geldlening is verstrekt door een kredietverlenende instelling of de gemeente kan bijzondere bijstand verleend worden voor de kosten van rente en aflossing, indien en voor zover deze kosten het aflossingsbedrag zoals bedoeld in artikel 13 van deze beleidsregels te boven gaan.
2. Kosten van aanschaf, vervanging en/of reparatie van duurzame gebruiksgoederen worden aangemerkt als algemene kosten van het bestaan en dienen primair uit eigen middelen, inkomen, vermogen, reservering vooraf dan wel betaling achteraf, te worden voldaan.
3. Bijzondere bijstand in de kosten van noodzakelijke duurzame gebruiksgoederen kan in bijzondere omstandigheden worden verleend in de vorm van borgtocht of anders de vorm van geldlening.

Artikel 6 Kosten van wonen

1. Onder woonkosten wordt verstaan:
 - a. Indien een huurwoning wordt bewoond: de op de aanvangsdatum van het lopende huurtoeslagtijdvak per maand geldende huurprijs als bedoeld in de Wet op de Huurtoeslag van de Belastingdienst;
 - b. Indien een eigen woning wordt bewoond: de tot een bedrag per maand omgerekende som van de ten behoeve van de woning verschuldigde hypotheekrente en de in verband met het eigendom hebben van de woning te betalen zakelijke lasten, waarbij onder zakelijke lasten wordt verstaan: de rioolrechten, het eigenaarsdeel van de onroerende zaakbelasting, de premie brand en opstalverzekering en het eigenaarsdeel van de waterschapslasten; alsmede een bedrag voor onderhoudskosten conform het daarvoor opgestelde normbedrag in het handboek van Schulinck.
2. Indien een eigen woning wordt bewoond waarvan de woonkosten lager zijn dan het van toepassing zijnde maximale bedrag bedoeld in de Huurtoeslag wordt een woonkostenvergoeding verstrekt.
3. Indien een eigen woning of huurwoning wordt bewoond waarvan de woonkosten hoger zijn dan het maximale bedrag als genoemd in de Wet op de Huurtoeslag wordt een woonkostenvergoeding verstrekt gedurende maximaal 1 jaar vanaf de datum van aanvraag. Deze termijn kan telkens met ten hoogste 1 jaar worden verlengd.
4. Geen woonkostentoeslag wordt verleend indien geen Huurtoeslag wordt ontvangen als gevolg van nalatigheid/verwijtbaarheid van aanvrager.
5. Aan het verlenen van een vergoeding bedoeld in lid 3 wordt de voorwaarde verbonden dat de aanvrager al het mogelijke doet ter verkrijging van goedkopere woonruimte.
6. De woonkostenvergoeding als bedoeld in lid 2 wordt vastgesteld overeenkomstig het bepaalde in de regeling Huurtoeslag (bruto methode).
7. De woonkostenvergoeding als bedoeld in lid 3 wordt vastgesteld overeenkomstig hetgeen is opgenomen in het handboek Schulinck.

Artikel 7 Bijstand aan personen in de leeftijd van 18, 19 en 20 jaar

1. Een jongere van 18, 19 of 20 jaar heeft recht op aanvullende bijstand, als bedoeld in artikel 12 Participatiewet, indien en voor zover zijn/haar noodzakelijke bestaanskosten hoger zijn dan de van toepassing zijnde bijstandsnorm van artikel 20 van de Participatiewet;
2. Hogere noodzakelijke bestaanskosten zoals bedoeld in artikel 7 lid 1 worden aanwezig geacht indien de jongere zelfstandig is gehuisvest en er daarnaast sprake is van één van de volgende situaties:
 - a. beide ouders van de jongere zijn overleden of wonen in het buitenland;
 - b. de jongere is op grond van een officiële maatregel uit huis geplaatst;
 - c. de jongere is op de datum van aanvragen van de bijstand al langer dan 1 kalenderjaar zelfstandig gehuisvest;
 - d. de jongere heeft, alleen of samen met een partner, de zorg voor een of meer kinderen;
 - e. de jongere is niet officieel uit huis geplaatst maar het is niet verantwoord om hem/haar bij de ouders te laten wonen.
3. De hoogte van de bijzondere bijstand wordt maximaal vastgesteld op de uitkering die de jongere zou ontvangen op grond van de Participatiewet.
4. De bijstand als bedoeld in het eerste lid wordt verhaald op de onderhoudsplichtige ouders als bedoeld in de artikelen 61 t/m 62 i van de Participatiewet.

Artikel 8 Bijstand in schulden

1. Bijstand in schulden wordt verleend met inachtneming van het bepaalde in artikel 49 van de Participatiewet.
2. De bijstand als bedoeld in lid 1 wordt niet verleend indien:

- er met betrekking tot het ontstaan van de schuld(-en) sprake is van recidive; of
 - belanghebbende onvoldoende medewerking verleent met betrekking tot het oplossen van de schulden/financiële problemen/ de totstandkoming van de schuldhulpverlening en/of het openen van een Budgetbeheerrekening.
3. De Stadsbank Oost Nederland wordt aangemerkt als voorliggende voorziening, wanneer:
 - schuldsanering noodzakelijk is; of
 - het een gecompliceerd verzoek om schuldhulpverlening betreft; of
 - de hulpvraag niet spoedeisend is; of
 - er geen uithuiszetting (wegens huurachterstand) dreigt.
 4. Indien voor de kosten van een noodzakelijke schuldsanering een geldlening wordt verstrekt door de Stadsbank Oost Nederland wordt bijzondere bijstand verleend voor de kosten van rente en aflossing, indien en voor zover deze kosten het aflossingsbedrag zoals bedoeld in artikel 13 van deze beleidsregels te boven gaat.
 5. Indien en voor zover het krediet, benodigd voor een noodzakelijke schuldsanering, niet verstrekt kan worden door de Stadsbank Oost Nederland met inachtneming van het bepaalde in de voorgaande leden, wordt bijstand verleend op grond van artikel 48 van de Participatiewet in de vorm van een geldlening.
 6. De aflossing van de geldlening bedoeld in het vierde lid vindt plaats met inachtneming van de aflossingsregels van artikel 13 van deze beleidsregels.
 7. De aflossing van de geldlening bijzondere bijstand wordt opgeschort tot het moment waarop de lening bij de Stadsbank Oost Nederland is afgelost onder de voorwaarde dat betrokkene stipt en volledig aan zijn aflossingsverplichtingen bij deze bank voldoet.

Artikel 9 Bijstand in levensonderhoud

1. Bijstand voor levensonderhoud kan worden verstrekt indien aanvrager een besteedbaar inkomen heeft dat minder bedraagt dan 90% van de van toepassing zijnde bijstands-norm. De hoogte van de bijstand wordt afgestemd op de persoonlijke situatie van betrokkene.
2. Bijstand voor levensonderhoud wordt alleen verstrekt bij een besteedbaar inkomen onder de 90% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm als dit een gevolg is van beslaglegging en/of verrekening van toeslagen door bijvoorbeeld de Belastingdienst.
3. Bijstand voor levensonderhoud wordt alleen verstrekt als een herziening van de beslaglegging en verrekening niet mogelijk is.

Artikel 10 Draagkrachtregels algemeen

1. Bij de verlening van bijzondere bijstand is de aanvrager naar draagkracht een eigen bijdrage verschuldigd.
2. De draagkracht wordt vastgesteld voor de duur van 12 maanden, te rekenen vanaf de eerste dag van de maand waarin de aanvraag is ingediend.
3. Indien de omstandigheden van de aanvrager of de aard van de kosten daartoe aanleiding geven, kan de draagkracht over een afwijkende periode vastgesteld worden.

Artikel 11 Draagkracht uit vermogen

1. De draagkracht uit vermogen wordt vastgesteld op 100% van het in aanmerking te nemen vermogen (boven de grens van vrij te laten vermogen) zoals bedoeld in artikel 34 van de Participatiewet.
2. Wanneer bijstand wordt verleend op grond van artikel 8 of 9 wordt in afwijking van lid 1 het vermogen voor 100% in aanmerking genomen, indien dit hoger is dan de van toepassing zijnde bijstandsnorm Participatiewet;
3. Indien de belanghebbende eigenaar is van een door hemzelf of zijn gezin bewoonde woning met bijbehorend erf en recht heeft op bijzondere bijstand, maar tegeldemaking, bezwaring of verdere bezwaring van het in de woning met bijbehorend erf geboden vermogen in redelijkheid niet kan worden verlangd, kan de bijzondere bijstand om niet worden verleend wanneer:
 - a. De bijstand over een periode van een jaar, te rekenen vanaf de eerste dag waarover bijstand wordt verleend, naar verwachting minder bedraagt dan het netto minimumloon per maand als bedoeld in art. 21 Participatiewet; en
 - b. Het vermogen gebonden in de woning met bijbehorend erf hoger is dan het vermogen als bedoeld in artikel 34, lid 2, onder deel d van de Participatiewet.

Artikel 12 Draagkracht uit inkomen

1. De draagkracht uit inkomen wordt vastgesteld op 35% van het meerinkomen van de aanvrager.

2. Onder meerinkomen wordt verstaan het verschil tussen het netto jaarinkomen inclusief vakantietoeslag van de aanvrager en 120% van de op hem van toepassing zijnde uitkeringsnorm inclusief vakantietoeslag op grond van de Participatiewet.
3. Indien de vakantietoeslag over het netto inkomen niet bekend is en handmatig berekend moet worden, kan om praktische redenen worden volstaan met het verhogen van het netto inkomen met het vakantietoeslag percentage (Participatiewet)
4. De draagkracht wordt in afwijking van het voorgaande vastgesteld op 100% van het inkomen boven de norm, indien sprake is van één of meer van onderstaande kostensoorten:
 - kosten van begrafenissen of crematie;
 - kosten in verband met tijdelijke opname in een inrichting;
 - bijstand verstrekt in de vorm van een geldlening;
5. Voor het inkomstenbegrip wordt aansluiting gezocht bij de bepalingen over de in aanmerking te nemen middelen van de artikelen 31, 32 en 33 Participatiewet. Wettelijke inkomstenvrijlatingen en premies blijven buiten beschouwing, evenals de op grond van de Participatiewet toegekende Inkomstoeslag.
6. Uitzondering van het bepaalde in artikel 12 lid 1 tot en met 5 vormt de beoordeling van de draagkracht voor het vaststellen van bijzondere bijstand voor woonkosten. De draagkracht wordt hier berekend overeenkomstig de Wet op de Huurtoeslag en hetgeen in het handboek Schulinc is opgenomen.

Artikel 13 Aflossingsregels

1. De maandelijkse aflossingsruimte voor bijstand verstrekt in de vorm van een geldlening wordt vastgesteld op het verschil tussen het netto inkomen en 94% van de van toepassing zijnde uitkering op grond van de Participatiewet.
2. Het netto inkomen zoals bedoeld in het eerste lid wordt vastgesteld inclusief vakantiegeld.
3. Indien de vakantietoeslag over het netto inkomen niet bekend is en handmatig berekend moet worden, kan om praktische redenen worden volstaan met het verhogen van het netto inkomen met het vakantietoeslag percentage (Participatiewet).
4. De uitkering bedoeld in het eerste lid wordt verhoogd met de woonlasten voor zover deze meer bedragen dan op grond van de Wet op de Huurtoeslag voor eigen rekening komt.
5. Indien gedurende drie jaar volledig en onafgebroken aan de aflossingsverplichting in verband met een geldlening betrekking hebbend op duurzame gebruiksgoederen als bedoeld in artikel 5 is voldaan, wordt het resterend bedrag van de geldlening geacht 'om niet' te zijn verleend.
6. Indien na drie jaar niet volledig aan de aflossingsverplichting is voldaan, is het bepaalde in het voorgaande lid pas van toepassing op het tijdstip waarop het achterstallige bedrag alsnog is afgelost.

Artikel 14 Administratieve drempel

1. Een aanvraag voor bijstand in bijzondere kosten wordt slechts in behandeling genomen indien ingeval van incidentele kosten deze ten tijde van de aanvraag meer bedragen dan € 25,00 dan wel ingeval van periodieke kosten deze naar verwachting meer zullen belopen dan in totaal € 25,00
2. Indien de kosten waarvoor bijstand wordt gevraagd noodzakelijk worden bevonden, wordt in de totale kosten bijstand verleend, rekening houdend met bepaalde in artikel 10, 11 en 12 van deze beleidsregels.

Artikel 15 Slotbepalingen

1. Deze beleidsregels kunnen worden aangehaald als 'Beleidsregels bijzondere bijstand 2015'.
2. Deze beleidsregels zijn van kracht met ingang van 1 januari 2015.
3. De Beleidsregels bijzondere bijstand 2013 worden per 1 januari 2015 ingetrokken.

Aldus vastgesteld in de vergadering van 6 januari 2015.

Burgemeester en wethouders van Hof van Twente,
de secretaris, de burgemeester,

mr. G.S. Stam drs. H.A.M. Nauta-van Moorsel MPM

BELEID BIJZONDERE BIJSTAND

Toelichting algemeen

Burgemeester en wethouders zijn verantwoordelijk voor de uitvoering van de door de Rijksoverheid vastgestelde Participatiewet. Burgemeester en wethouders dienen de bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen af te stemmen op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van de betrokken persoon.

De gemeente dient voor de diverse uitvoeringsaspecten van de bijstandsverlening specifieke beleidsregels op te stellen. Dit geldt ook voor de bijzondere bijstand, die wordt verstrekt als door individuele bijzondere omstandigheden hogere noodzakelijke kosten worden gemaakt die niet uit de middelen kunnen worden voldaan. Met deze beleidsregels wordt op het uitvoeringstechnische vlak aangegeven hoe de te verlenen bijstand in concrete situaties wordt vastgesteld. Binnen de gemeente dient in gelijke situaties eenduidig te worden gehandeld.

Deze beleidsregels inzake de bijzondere bijstandsverlening vallen onder titel 4.3 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Dit betekent onder meer dat deze beleidsregels door burgemeester en wethouders dienen te worden vastgesteld en op een Awb conforme wijze moeten worden bekendgemaakt voordat ze werking hebben.

Toelichting artikelsgewijs

Artikel 1 Algemene bepalingen

Dit artikel kadert de verhouding tussen algemene en bijzondere bijstand. In feite is hierin geen wijziging opgetreden ten opzichte van de situatie onder de vigeur van de Algemene Bijstandswet voor 1 januari 2004 en het sindsdien gevoerde beleid. Artikel 35 van de Participatiewet bevat bepalingen over de bijzondere bijstand.

In artikel 1 lid 2 is, wellicht ten overvloede, aangegeven dat de verlening van bijzondere bijstand plaatsvindt met inachtneming van het bepaalde in de Participatiewet. Het is duidelijk dat de invulling van het lokale bijzondere bijstandsbeleid niet in strijd mag komen met de wet. Hierbij kan met name gedacht worden aan bepalingen uit hoofdstuk II betreffende de kring van rechthebbenden, personen aan wie bijstand kan worden verleend, afstemming van de bijstand, niet noodzakelijke kosten en de voorliggende voorzieningen.

De beleidsregels zijn richtlijnen die bepaalde uitgangspunten regelen. In individuele situaties kan afgeweken worden.

Gestreefd wordt naar een overzichtelijk en eenduidig beleid. Het voert te ver om elke mogelijke bijzondere situatie te beschrijven en daarop beleid te bepalen. Om die reden is de bepaling van artikel 1 lid 4 opgenomen. Daar waar in bijzondere situaties geen eigen gemeentelijk bijzondere bijstandsbeleid is geformuleerd, dienen de richtlijnen voor bijzondere bijstandsverlening in het handboek van Schulinc te worden geraadpleegd. Zodoende wordt ook in meer specifieke situaties zoveel mogelijk uniform gehandeld.

Artikel 2 Kosten van medische en sociale voorzieningen

In artikel 2 lid 1 wordt nadrukkelijk verwezen naar artikel 15 van de Participatiewet waarin de afbakening naar de zogeheten voorliggende voorzieningen is geregeld. Als uitgangspunt geldt dat geen bijzondere bijstand wordt verstrekt, indien de kosten bewust door de voorliggende voorziening zijn uitgesloten van vergoeding omdat de kosten daarbij als niet noodzakelijk worden aangemerkt. Verder wordt verwezen naar de toelichting op het betreffende wetsartikel.

Voor de kosten van een medische en/of sociale voorziening is soms een objectieve advisering door een externe deskundige instantie nodig. Specifiek medische deskundigheid is bij onze gemeente immers niet aanwezig. Aan de andere kant dient, vanuit een kosten – baten – analyse, niet voor elk bedrag een advies gevraagd te worden.

De grens is in het tweede lid van artikel 2 gelegd bij een bedrag van € 1000,00. In praktijk betekent deze bepaling wel dat bij kosten lager dan € 1000,00 over het algemeen uitgegaan wordt van noodzakelijkheid.

Zonder medisch advies een aanvraag afwijzen onder de motivering 'niet noodzakelijk' zal in bezwaar en/of beroep de juridische toets niet doorstaan.

Inwoners met een inkomen tot 120% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm kunnen op grond van artikel 2 lid 3 ervoor kiezen om deel te nemen aan de collectieve aanvullende verzekering het 'Garant Pakket' bij zorgverzekeraar Menzis. Tegen een geringe extra premie die ten laste komt van de gemeente, heeft de uitkeringsgerechtigde recht op ruimere vergoedingen. Als gevolg van deze hogere vergoedingen levert de collectieve aanvullende verzekering ook financieel voordeel voor de gemeente op.

Bij de beoordeling van de noodzakelijkheid van de kosten wordt aansluiting gezocht bij de verstrekkingen uit het Garant Pakket van Menzis, volgens artikel 2 lid 4.

Dat wil zeggen dat een door de arts voorgeschreven behandeling of voorziening die (deels) wordt vergoed vanuit het verstrekkingenpakket van het Garant pakket van Menzis, over het algemeen als noodzakelijk zal worden aangemerkt en dus in aanmerking komt voor (aanvullende) bijzondere bijstand tot 100% van de gemaakte kosten. Daar waar een behandeling of voorziening niet (deels) door de zorgverzekering wordt vergoed, dient een eigen beoordeling van de noodzakelijkheid van de kosten plaats te vinden. Normaal gesproken worden deze kosten, die bewust buiten de ziekenkostenverstrekkingen zijn gehouden, niet noodzakelijk geacht.

Met betrekking tot de aanvragen van vergoedingen voor brillen en contactlenzen wordt tevens verwezen naar het handboek Schulinc. In principe zijn vergoedingen niet meer mogelijk, omdat via het aanvullende pakket wordt voorzien in een eenvoudige toereikende voorziening.

Alleen in individuele bijzondere omstandigheden kan dan toch bijzondere bijstand worden verleend.

Door de invoering van de Zorgverzekeringswet is iedere burger nu via de basisverzekering verzekerd tegen ziektekosten. Deze basis zorgverzekering is echter niet in alle gevallen toereikend. Met betrekking tot een aantal veel voorkomende ziektekosten, zoals die van tandheelkunde voor 18+, fysiotherapie en brillen biedt de basisverzekering zeer beperkte of geen vergoedingsmogelijkheden.

Dit betekent een extra financieel risico voor burgers die afhankelijk zijn van een minimum inkomen, zoals een bijstandsuitkering.

Het is daarom sterk aan te bevelen dat deze inkomenscategorie zich aanvullend verzekert.

Onze gemeente heeft met Menzis een overeenkomst afgesloten. Inwoners van de gemeente Hof van Twente met een inkomen tot 120% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm wordt nu de mogelijkheid geboden zich zonder kosten bij te verzekeren voor extra tegemoetkomingen uit het aanvullende Garant Pakket. Voorwaarde is dan wel dat men zich aanvullend moet verzekeren. Daaraan zijn uiteraard wel kosten verbonden.

Het behoort tot de eigen verantwoordelijkheid van de uitkeringsgerechtigde om zich in voldoende mate tegen ziektekosten te verzekeren. In dat verband zou de uitkeringsge-rechtigde zich aanvullend moeten verzekeren voor het goedkoopst aanvullende pakket, inclusief tandheelkunde. Door ons contract met Menzis is het vergoedingenpakket ook nog eens royaler. Het pakket van ziektekosten waartegen men dan verzekerd is, is dan te vergelijken met de ziekenfonds- en aanvullende verzekering van 2005. Uiteraard kunnen onze cliënten niet worden verplicht tot het afsluiten van deze aanvullende verzekering.

Deze aanvullende verzekering bij Menzis (of andere zorgverzekeraar) wordt in het kader van de bijzondere bijstand als voorliggende voorziening beschouwd (artikel 2 lid 5).

Dit houdt in dat wanneer men niet aanvullend verzekerd is, de hoogte van de bijzondere bijstand wordt afgestemd (als aanvulling) op het vergoedingenpakket uit bovengenoemde aanvullende verzekeringen. Met andere woorden: op de ziektekosten wordt de vergoeding uit het aanvullende pakket in mindering gebracht, alvorens tot bijstandverlening wordt overgegaan.

Tot slot. De verzekerde dient om voor bijstand in aanmerking te komen, alleen zorg af te nemen bij gecontracteerde zorgverleners. Dit wordt aangemerkt als een voorliggende voorziening. Als door een ziektekostenverzekering geen vergoeding wordt verstrekt, omdat de zorg is afgenomen bij een niet gecontracteerde zorgverlener, komt dit primair voor verantwoordelijkheid van de verzekerde en wordt hiervoor geen bijzondere bijstand verstrekt.

Artikel 3 Chronisch zieken en gehandicapten

Voor chronisch zieken en gehandicapten kan maatwerk worden toegepast. Chronisch zieken worden jaarlijks geconfronteerd met hoge kosten en zijn om die reden vaak ook extra aanvullend verzekerd. Tot 2015 ontvingen zij op grond van de CER en WTCC nog het nodige aan compensatie en ook op grond van onze eigen gemeentelijke regeling ontvingen zij jaarlijks nog eens € 150,00. Nu al deze regelingen zijn geschrapt is er ruimte voor individueel maatwerk. Voor chronisch zieken met een minimum inkomen kunnen kosten als gevolg van hun ziekte als bijzonder noodzakelijk worden aangemerkt, waaronder het eigen wettelijk risico en de kosten van een aanvullende verzekering tot een totaal van € 750,-. Dit artikel is ook van toepassing op kinderen tot 18 jaar die chronisch ziek zijn en tot het huishouden van de aanvrager behoren.

Artikel 4 Huishoudens met kinderen

Huishoudens met kinderen worden vaak geconfronteerd met kosten die verband houden met het volgen van onderwijs, zoals verplichte schoolreisjes, een computer of andere ouderlijke bijdragen waar geen voorliggende voorziening voor is. Voor zover de kosten als noodzakelijk of onontkoombaar zijn kan via maatwerkconstructie bijzondere bijstand worden verstrekt. Hiermee wordt beoogt, dat ook kinderen van ouders met een laag inkomen op een volwaardige manier mee kunnen doen op school. De hoogte van de bijstand wordt afgestemd op basis van goedkoopst adequaat.

Daarnaast is het ook mogelijk om kinderen die nog geen zwemdiploma hebben, de kans te bieden zwemles te volgen, tenzij dit aangeboden wordt op de school waar het kind zit. Als dit aanbod er niet

is of het kind zit nog niet op school dan kan voor deze kosten bijstand worden verstrekt tot maximaal € 500,00 per jaar.

Artikel 5 Kosten van duurzame gebruiksgoederen

Dit artikel gaat over het verlenen van bijzondere bijstand in kosten van duurzame gebruiksgoederen. In elk artikellid is duidelijk aangegeven dat het moet gaan om noodzakelijke gebruiksgoederen. Slechts de wens van de aanvrager om bepaalde goederen aan te schaffen kan nimmer een reden tot bijstandsverlening zijn. Een duidelijke, objectiveerbare noodzaak is een voorwaarde.

In het eerste lid is een bepaling opgenomen omtrent de bijstandsverlening indien hierin is voorzien door middel van geldlening bij een kredietverlenende instelling (meestal de Stadsbank) of de gemeente. In een aantal situaties wordt de kredietverlenende instelling aangemerkt als voorliggende voorziening (zie artikel 8, lid 3 beleidsregels). Indien de kosten van rente en aflossing niet voldaan kunnen worden uit de bijstandsnorm of aanwezige draagkracht, wordt hiervoor bijzondere bijstand verleend. Door verwijzing naar de aflossingsregels van artikel 13 van de beleidsregels wordt bewerkstelligd dat een uniforme benadering ontstaat. Voor de maandelijkse lasten maakt het geen verschil of een geldlening is verkregen van de Stadsbank of van de gemeente.

In artikel 5 lid 2 is bepaald dat de kosten van aanschaf, vervanging of reparatie van duurzame gebruiksgoederen primair door de cliënt zelf dienen te worden betaald. In dit verband wordt opgemerkt dat per 1 januari 2012 onder duurzame gebruiksgoederen eveneens worden verstaan een wasmachine, koelkast en kookplaat (zogeheten witgoed-regeling).

Een inkomen op het minimum wordt toereikend geacht.

Hiervan wordt hij of zij geacht te reserveren of als dat niet is gebeurd, kan hij of zij, op het artikel afbetalen of middels een lening aankopen.

Artikel 5 lid 3 biedt de mogelijkheid om cliënten in bijzondere omstandigheden bij de aankoop van een noodzakelijk gebruiksgoed te ondersteunen. Hierbij dient in eerste instantie te worden gekeken naar bijstand in de vorm van een borgstelling. In het uiterste geval kan bijstand in de vorm van een geldlening worden toegekend. Voor de aflossing is artikel 13 van toepassing.

Artikel 6 Kosten van wonen

De door de Belastingdienst uit te voeren Huurtoeslag voorziet in die gevallen waarin gedurende het subsidietijdvak (1 januari tot en met 31 december) het inkomen plotseling daalt of geheel wegvalt. De voorlopige huurtoeslag wordt met terugwerkende kracht aangepast aan het gewijzigde geschatte jaarincome op basis van de wijziging van het inkomen. Hierdoor dient deze regeling in het kader van de bijstandsuitvoering te worden aangemerkt als een toereikende voorliggende voorziening.

Dit artikel regelt wanneer en tot welk bedrag bijzondere bijstand wordt verleend voor woonkosten.

In de eerste plaats kan woonkostentoeslag worden verstrekt aan bewoners van een eigen woning. Alleen in bijzondere situaties waarin geen huurtoeslag wordt verstrekt, omdat de huur boven de maximale huurgrens uitstijgt kan tijdelijk een woonkostentoeslag worden toegekend. Deze tijdelijkheid geldt overigens ook voor eigen woningbezitters waarvan de woonlasten hoger zijn dan de maximale huurgrens.

Allereerst worden in het eerste lid de woonkosten gedefinieerd. Voor wat betreft een huurwoning wordt aangesloten bij de omschrijving in de regeling Huurtoeslag. Omdat ook bij de verdere bepalingen uit dit artikel aangesloten wordt bij de huurtoeslag is het verstandig de begripsomschrijvingen op elkaar te laten aansluiten. De Huurtoeslag strekt zich niet uit tot woningen in eigendom. Vandaar dat apart is bepaald wat onder woonkosten bij een eigen woning moet worden verstaan. Deze omschrijving is de weerslag van de tot op heden gevolgde beleidslijn, onder meer op basis van wetstechnische uitleg en jurisprudentie. Hierbij zijn nog de volgende opmerkingen te maken: in het kader van de financiering van de eigen woning wordt alleen rekening gehouden met de rentelasten. Rekening houden met aflossing is in strijd met de Participatiewet omdat dan zou worden meegewerkt aan vermogensvorming. Bij de onroerende – zaakbelasting en waterschapslasten wordt rekening gehouden met het eigenaargedeelte. Voor uitgebreidere informatie over de uitvoering wordt verwezen naar het handboek van Schulinck.

Artikel 6 lid 2 regelt dat wanneer de woonkosten van de eigen woning lager zijn dan de maximale huurgrens als bedoeld in de regeling Huurtoeslag een woonkostentoeslag wordt verstrekt. Voor de vaststelling van de hoogte van de woonlasten wordt aansluiting gezocht bij de systematiek in het handboek van Schulinck.

Het derde lid van artikel 6 regelt de verstrekking van een woonkostenvergoeding indien de woonlasten boven de maximale huurgrens liggen. Deze maximale huurgrens is opgenomen in de regeling Huurtoeslag. Dit is een situatie die ingeval van huurwoningen slechts zeer incidenteel zal voorkomen. Wel kan dit aan de orde zijn bij een eigen woning. Vanuit het oogpunt van bijstandsverlening is het alleszins gerechtvaardigd om grenzen te stellen aan het verlenen van bijstand indien de woonlasten

boven deze grens uitstijgen. Immers deze woonlasten zijn voor iemand met een inkomen op bijstandsniveau te hoog.

De verstrekking van de woonkostentoeslag is beperkt tot maximaal 1 jaar.

Indien na 1 jaar blijkt dat de aanvrager er niet in is geslaagd om goedkopere woonruimte te vinden, kan de woonkostentoeslag verlengd worden. Het spreekt voor zich dat met de verlenging terughoudend wordt omgesprongen.

Artikel 6, lid 4. Nadrukkelijk is opgenomen dat geen sprake mag zijn van nalatigheid bij de aanvrager. Indien men in staat was om aan te vragen maar men heeft dit verzuimd, bestaat ook geen recht op woonkostentoeslag.

Artikel 6, lid 5 bepaalt dat de aanvrager al het mogelijke moet doen om aan goedkopere woonruimte te komen. Dit laatste wordt als verplichting aan de bijstandsverlening verbonden. Dit is een op grond van artikel 55 van de Participatiewet geoorloofde verplichting. Immers het is een verplichting die strekt tot vermindering of beëindiging van de bijstand. De inspanningen die de aanvrager levert moeten kritisch bezien worden. Van hem of haar mag een actieve bijdrage verwacht worden: niet alleen ingeschreven staan bij de woningstichting maar ook regelmatig informeren of proberen in de vrije sector een huurwoning te vinden. Niet alleen de woning ter verkoop aanbieden maar hierbij ook uitgaan van een reële prijsstelling.

De hoogte van de woonkostenvergoeding is geregeld in artikel 6 lid 6 en 7. Hierbij is volledige aansluiting gezocht bij de berekening op grond van de Huurtoeslag. Deze aansluiting geldt voor huur - en koopwoningen, ook indien de woonlasten boven de maximale huurgrens liggen.

De berekening van de woonkostenvergoeding is gelijk bij huur en bij koopwoningen.

Wanneer de woonlasten beneden de maximale huurgrens liggen kan de bruto methode worden gehanteerd. Hiertoe dient het berekeningsprogramma Huurtoeslag via de website 'www.toeslagen.nl' te worden gebruikt.

Bij woonkosten boven de maximale huurgrens dient gebruik te worden gemaakt van de methode genoemd in het handboek Schulinc.

Artikel 7 Bijstand aan personen in de leeftijd 18, 19 en 20 jaar

De uitkering voor 18, 19 en 20 jarigen (hierna te noemen: jong-meerderjarigen) is in de Participatiewet apart genormeerd in artikel 20. Deze normen zijn afgeleid van het niveau van de Algemene Kinderbijslagwet en worden over het algemeen afdoende geacht ter voorziening in de algemeen noodzakelijke bestaanskosten. In bepaalde situaties kan het noodzakelijk zijn extra bijstand te verlenen. Namelijk in die gevallen waarin de noodzakelijke bestaanskosten hoger zijn dan de van toepassing zijnde bijstandsnorm. Artikel 7 lid 1 scheidt de mogelijkheid tot bijzondere bijstandsverlening.

Artikel 7 lid 2 geeft aan in welke situaties hogere noodzakelijke bestaanskosten aanwezig worden geacht. Door deze bepaling op te nemen wordt voorkomen dat extra bijstand moet worden verleend in elke situatie waarin een jong-meerderjarige die wens heeft om zelfstandig te wonen. Het past niet in de uitgangspunten van de bijstandswet om op basis van alleen deze wens een hogere uitkering te verlenen. Daartoe moet een objectiveerbare noodzaak aanwezig zijn.

Artikel 7 lid 3 omschrijft dat in deze situaties bijzondere bijstand wordt verleend tot het bedrag van de norm voor een 21 jarige (artikel 21 Participatiewet).

Wanneer deze groep jong-meerderjarige hogere kosten van levensonderhoud heeft dan kan worden voldaan uit de bijstandsnorm van artikel 20 Participatiewet, zijn de ouders hiervoor in eerste instantie verantwoordelijk. De kosten van de bijzondere bijstand kunnen op de ouders worden verhaald. De gemeente is in de keuze wel of niet verhalen vrij. Zie hiervoor de beleidsregels terugvordering en verhaal.

Artikel 8 Bijstand in schulden

Allereerst wordt in artikel 8 lid 1 verwezen naar artikel 49 van de Participatiewet. Alleen wanneer er sprake is van zeer dringende redenen kunnen burgemeester en wethouders bijzondere bijstand verlenen wanneer bijstand in de vorm van borgtocht voor een saneringskrediet geen (volledige) oplossing kan bieden. Verwezen wordt naar dit artikel en de toelichting daarop.

In artikel 8, lid 2 is bepaald dat geen bijzondere bijstand in schulden wordt verstrekt wanneer men bij herhaling door eigen toedoen schulden heeft gemaakt (recidive). Ook het in onvoldoende mate medewerking verlenen aan de tot standkoming van een schuldhulpverleningstraject en/of het openen van een budgetbeheer rekening leidt tot afwijzing van de gevraagde bijstand.

Indien de aanvrager terecht kan bij de Stadsbank Oost Nederland voor gehele of gedeeltelijke oplossing van de schuldenproblematiek, dan is deze optie volgens artikel 8 lid 3 onder bepaalde omstandigheden aan te merken als voorliggende voorziening.

Het moet duidelijk zijn dat vanwege de omvang van de schulden een schuldsanering noodzakelijk is. Het moet tevens om een gecompliceerde situatie gaan, waarbij externe deskundigheid moet worden ingezet. De hulpvraag mag echter niet spoedeisend zijn, omdat de Stadsbank over het algemeen niet op zeer korte termijn een oplossing kan bieden. Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen spoedeisende en niet spoedeisende schulden. Indien het schuldenpakket eisende en niet spoedeisende schulden bevat, dienen de niet spoedeisende schulden worden ondergebracht bij de stadsbank. Ook moet er geen sprake zijn van een dreigende uithuiszetting wegens huurachterstanden.

Veelal zal een door de Stadsbank te verstrekken krediet niet voldoende zijn ter sanering van de volledige schuldenlast. Een mogelijkheid die is opgenomen in artikel 8 lid 4 is dan bijstand te verlenen voor de kosten van rente en aflossing, voor zover deze kosten niet voldaan kunnen worden uit het inkomen. Voor de beoordeling van de afloscapaciteit wordt verwezen naar artikel 13 van deze richtlijnen. Dit is de tot op heden gebruikelijke werkwijze. Voordeel is dat de bijstandsverlening beëindigd kan worden op het moment dat de aanvrager zelf in staat is om de kosten volledig voor zijn rekening te nemen, bijvoorbeeld na werkaanvaarding.

Zoals is bepaald in artikel 8 lid 5 kan bijzondere bijstand in de vorm van een (aanvullende) geldlening worden verstrekt, als een kredietverstrekking ter gedeeltelijke of volledige aflossing van een schuldenlast via de Stadsbank Oost Nederland, niet mogelijk is.

Artikel 48 lid 2 sub d Participatiewet geeft de mogelijkheid van het verstrekken van een geldlening. De reden om hiervoor te kiezen is dat de betrokkene altijd de verstrekte bijstand of althans een gedeelte daarvan dient terug te betalen. In geval van bijstand in de vorm van een geldlening is deze terugbetaling formeel zeker gesteld. Wederzijdse rechten en plichten zijn duidelijk, ook indien de cliënt onverhoopt op enig moment niet of niet langer tot terugbetaling bereid is, kan de juridische invorderingsprocedure eenvoudiger gestalte worden gegeven. Dat de te verlenen bijstand het karakter heeft van een geldlening is neergelegd in artikel 8 lid 5.

De artikelen 8 lid 6 en lid 7 handelen over de terugbetaling van de verstrekte geldlening. Deze terugbetaling geschiedt met de bedragen zoals die berekend kunnen worden op grond van artikel 13 van de beleidsregels. Omdat de betrokkene in het kader van de schuldsanering in alle gevallen ook een lening bij de Stadsbank heeft afgesloten, dient de aflossing afgestemd te worden. De Stadsbank heeft hierbij voorrang, de aflossing van de geldlening verstrekt door de gemeente wordt opgeschort tot het moment dat de lening bij de Stadsbank stipt en volledig is afgelost. Dit laatste betekent dat indien de aanvrager de aflossing bij de bank verzaakt, er geen reden meer is om verder uitstel te verlenen.

Duidelijk moet ook zijn dat het uitstel slechts betrekking heeft op de tijd die gemoed is met het aflossen van de geldlening die is afgesloten in het kader van de schuldsanering. Indien betrokkene besluit om tijdens de looptijd de lening over te sluiten, bijvoorbeeld voor de aanschaf van al dan niet noodzakelijke duurzame gebruiksgoederen, is het niet de bedoeling dat voor deze opgehoogde lening het uitstel automatisch wordt voortgezet. Een nadere overweging is dan op zijn plaats.

Artikel 9 Bijstand in levensonderhoud

Bij beslaglegging door een deurwaarder wordt 90% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm vrijgelaten. Deze vrijlating moet garanderen dat ondanks beslag op het inkomen, er voldoende middelen overblijven of in het levensonderhoud te kunnen blijven voorzien.

In de praktijk komt het desondanks voor dat het besteedbaar inkomen niet toereikend is om de dagelijkse boodschappen te kunnen doen. Dit gebeurt bijvoorbeeld als de Belastingdienst als schuldeiser over gaat tot verrekening van toeslagen. Het gevolg hiervan is bijvoorbeeld, dat als de huur of de ziektekostenverzekering wordt betaald er geen financiële ruimte overblijft voor leefgeld. In feite hebben we het hier over broodnood en schrijnende situaties

In die situaties dat er geen leefgeld is en hier ook met de Stadsbank geen directe oplossing voor kan worden gevonden, kan bijzondere bijstand worden verstrekt voor de kosten van levensonderhoud, tot het moment waarop de situatie weer is genormaliseerd. Het is de verantwoordelijkheid van de aanvrager en de Stadsbank deze periode zo kort mogelijk te houden. De hoogte van de bijstand wordt afgestemd op de persoonlijke situatie van de aanvrager.

Artikel 10 Draagkrachtregels algemeen

Artikel 10 geeft enige algemene draagkrachtregels. Allereerst de bepaling dat met draagkracht rekening wordt gehouden hetgeen voor zich spreekt.

In artikel 10 lid 2 wordt het draagkrachtjaar vastgesteld op een jaar, te rekenen vanaf de eerste dag van de maand waarin de aanvraag is ingediend. Het draagkrachtjaar loopt dus niet perse gelijk aan het kalenderjaar.

Artikel 10 lid 3 geeft de mogelijkheid een afwijkende draagkrachtperiode vast te stellen. Hiervan kan alleen sprake zijn als het vaststellen van de draagkracht op jaarbasis leidt tot ongewenste en/of

onredelijke situaties. Het behoeft geen betoog dat hiervoor duidelijke en valide argumenten aanwezig moeten zijn. Te denken valt aan periodiek bijzondere kosten die zich uitstrekken over een gedeelte van het draagkrachtjaar.

Artikel 11 Draagkracht uit vermogen

In het eerste artikellid wordt invulling gegeven aan artikel 35 van de Participatiewet waarin is bepaald dat burgemeester en wethouders bij de vaststelling van de draagkracht geheel of gedeeltelijk in beschouwing nemen het in aanmerking te nemen vermogen. Vervolgens wordt verwezen naar artikel 34 waarin is geregeld welke vermogensbestanddelen wel of niet worden gerekend tot het vermogen. In de praktijk houdt deze bepaling in dat alle vermogen boven de grens van het bescheiden vrij te laten vermogen moet worden aangewend ter bestrijding van bijzondere noodzakelijke bestaanskosten. Dit uitgangspunt is, gelet op de doelstelling van de Participatiewet, alleszins gerechtvaardigd. Wanneer bijstand in schulden wordt verleend (artikel 8 beleidsregels) of artikel 9 levensonderhoud wordt een vermogens-grens gehanteerd die gelijk is aan de van toepassing zijnde inkomensnorm, exclusief reservering vakantietoeslag. Dit is bepaald in artikel 11, lid 2. Het vermogen boven die inkomensnorm wordt volledig als draagkracht ingezet. De wettelijke vermogensgrens wordt in dit geval niet toegepast. Uitgangspunt hierbij is dat in schuldsituaties zoveel mogelijk eigen middelen worden ingezet ter oplossing van de financiële problemen.

Artikel 12 Draagkracht uit inkomen

Artikel 12 bepaalt hoe de draagkracht wordt vastgesteld, namelijk door (een gedeelte van) het meerinkomen in aanmerking te nemen. Het minimumniveau is in onze gemeente bepaald op 120% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm.

In artikel 12 lid 3 wordt het netto inkomen inclusief vakantietoeslag vergeleken met de netto van toepassing zijnde bijstandsnorm inclusief vakantietoeslag. In de praktijk stuit men hierbij vaak op het probleem dat de vakantietoeslag over het inkomen niet bekend is en alleen middels een uitgebreide berekening precies kan worden vastgesteld. Het Ministerie van SZW levert hiervoor tabellen aan, waarbij het recht op vakantietoeslag afhankelijk is van het maandinkomen. Om praktische redenen kan in die gevallen worden volstaan met de verhogen van het inkomen met een zelfde vakantietoeslag percentage als begrepen in de bijstandswet. Uitdrukkelijk geldt het hier een kan-bepaling. Waar toepassing van deze vereenvoudigde vakantietoeslagberekening zou leiden tot buitengewone onredelijkheid dient de vakantietoeslag precies te worden bepaald.

Behalve de beoordeling van het meerinkomen (alles boven de 120% van de norm) is het van belang om per kostensoort te kiezen met welk draagkrachtpercentage rekening wordt gehouden.

Gekozen is voor twee mogelijkheden, namelijk:

- het volledige inkomen (100%) boven de norm wordt als draagkracht in aanmerking genomen voor de bepaling van de bijzondere bijstand voor de kostensoorten onder artikel 12 lid 4,
- 35% van het meerinkomen boven de 120% van de norm wordt als draagkracht in aanmerking genomen voor de bepaling van de bijzondere bijstand voor de overige kostensoorten zoals bepaald in artikel 12 lid 1.

Door aansluiting te zoeken bij het middelenbegrip in de Participatiewet, wordt voorkomen dat er discussie of discrepantie ontstaat bij het bepalen van hetgeen als inkomen moet worden aangemerkt, hetgeen is geregeld in artikel 12 lid 5.

Uitzondering hierop vormt de bepaling van de middelen en de draagkracht hieruit voor de bijzondere bijstandsverlening voor de woonkosten. De hoogte van de woonkostentoeslag wordt berekend conform de Wet op de Huurtoeslag waarbij volledig wordt aangesloten bij de (afwijkende) rekenregels van de Wet op de Huurtoeslag, aldus artikel 12 lid 6. Dit heeft onder andere tot gevolg dat een gedeelte van de belaste inkomsten uit inkomstenvrijlating toch als draagkracht wordt aangemerkt. De vaststelling van de normhuur is immers inkomensafhankelijk. Afwijking van de landelijke wetgeving voor huurtoeslag wordt echter niet wenselijk geacht.

Artikel 13 Aflossingsregels

In artikel 13 lid 1 is bepaald met welk bedrag een verstrekte geldlening moet worden afgelost. De gemeente is vrij om de aflossing te regelen mits deze aflossing niet in strijd komt met het bepaalde in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering omtrent de beslagvrije voet. Gedoeld wordt op de minimum inkomensgarantie die in de bepalingen aangaande beslaglegging is bepaald op 90% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm, inclusief vakantiegeld.

Landelijk is het beleid vrij algemeen dat de aflossing voor personen die een inkomen op minimumniveau ontvangen, wordt vastgesteld op 6% van de norm inclusief vakantiegeld. Dit is in deze beleidsregels verwoord door te bepalen dat degene die een geldlening gaat terugbetalen in elk geval blijft beschikken over 94% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm.

Deze bepaling geldt ook voor personen die een inkomen hebben boven bijstandsniveau.

Deze categorie dient in principe alle inkomen boven 94 % van het bijstandsniveau aan te wenden voor aflossing.

Voor de bepaling van de hoogte van het netto inkomen inclusief vakantietoeslag gelden volgens artikel 13 lid 2 en 3 dezelfde regels als opgenomen in artikel 12.

Met nadruk wordt hier nogmaals opgemerkt dat het richtlijnen betreft. Afwijking is mogelijk door een gedeelte van het inkomen boven de bijstandsnormen niet te bestemmen voor aflossing bijvoorbeeld om uitstroom uit de bijstand niet te belemmeren. Een dergelijke benadering is in de ene situatie – bijvoorbeeld een geldlening verstrekt voor inrichtingskosten – meer op zijn plaats dan in de andere situatie.

Denk bijvoorbeeld aan een geldlening verstrekt in het kader van schuldsanering, waarbij veelal van sprake is van een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid. In de terugbetalingsregeling kan dit tot uitdrukking worden gebracht door de gehele lening terug te laten betalen.

Artikel 13 lid 5 en 6 bevat een voortzetting van het huidige beleid inzake kwijtschelding/ buiten invorderingstelling. Indien iemand drie jaar lang stipt aan zijn verplichting tot aflossing voldoet, wordt het restant als bijstand 'om niet' verstrekt. Deze bepaling wordt nadrukkelijk beperkt tot de geldlening verstrekt voor duurzame gebruiksgoederen. Indien de geldlening is verstrekt in het kader van een schuldsanering dan ligt buiten invordering stelling na drie jaar aflossen niet voor de hand.

Artikel 14 Administratieve drempel

In de Participatiewet is de mogelijkheid opgenomen om een drempelbedrag te hanteren. Er kan dan pas bijzondere bijstand worden verleend als de bijzondere kosten meer bedragen dan een bepaald drempelbedrag. Hiervoor is niet gekozen. Wel is gekozen voor een soort 'administratieve drempel'. Er kan pas een aanvraag worden ingediend als de bijzondere noodzakelijke kosten een bedrag van € 25,00 (dreigen) te overschrijden.

Deze bepaling is ingevoerd om de verruiming van bijzondere bijstandsbeleid in de vorm van afschaffing van het drempelbedrag niet te belastend te maken voor de uitvoering.

Artikel 15 Slotbepalingen

Behoeft geen nadere toelichting.